

เพชรสีเพลิง

บทที่ 6

ภัสสร ตั้งแต่เช้า แต่งชุดนักศึกษาเสร็จก็ฉวยตำราและกระเป๋าใบเล็กไปยังที่จอดรถ เธอต้องแปลกใจที่เห็นพรรณรายกำลังก้มๆเงยๆ มองผ่านกระจกสำรวจตรวจตรารถสปอร์ตสีเหลืองไฟของปัทมสีอย่างสนใจ

“พี่พรรณ” หญิงสาวทักไม่เต็มเสียง คำพูดของสาวใช้และพี่สาวทำให้ความรู้สึกของเธอต่อหญิงสาวผู้นี้เปลี่ยนไป เริ่มมีจุดต่างๆ เกิดขึ้นมาระบายบนพื้นผ้าสีขาวในความรู้สึกของเธอ

พรรณรายสะดุ้ง ยิ้มเจื่อนๆ “น้องสร...”

“ทำอะไรคะ”

“รถล้มสวยดีนะคะ”

“พี่พรรณพูดหลายครั้งแล้ว ขอברรถพี่ส้มหรือคะ”

แทนการตอบรับ พรรณรายพูดว่า “พี่คงไม่มีโอกาสได้ใช้รถหรรุๆ แบบนี้หรอกค่ะ”

ภัสสรนึกในใจว่า ถ้าพ่อโปรดปรานขนาดนั้นก็คงไม่นานหรอกต่อไปพรรณรายจะเอาอะไรก็คงจะไม่ผิดหวัง

พรรณรายใช้รถของบริษัทซึ่งโดยปรกติแล้วพนักงานระดับเธอไม่มีสิทธิจะได้ใช้ แต่เพราะการอนุมัติเป็นพิเศษแก่คนพิเศษซึ่งเป็นที่รู้จักทั้งบริษัท เธอจึงครอบครองรถคันนั้นนั้นราวกับเป็นรถส่วนตัว

ส่วนรถยนต์คันเล็กของภัสสรถูกซื้อมาด้วยการจัดการของปัทมสีตั้งแต่เธอเข้ามาหาวิทยาลัยใหม่ๆ เพราะว่ามันไม่ใช่รถที่มีราคาแพง กับเพื่อหน้าตาของเธอเอง พ่อจึงไม่คัดค้าน เช่นเช็คให้โดยไม่พูดอะไรสักคำ

ภัสสรขยับรถออกมาจากบ้านด้วยอารมณ์หม่นมัว เธอยังไม่เคยได้รับความรักความสนใจใดๆ จากพ่อ พรรณรายก็เข้ามาแซงหน้าอีกคนหนึ่งแล้ว

หญิงสาวจอดรถที่ใต้ต้นไม้ใกล้ตึกเรียนก่อนจะคว้าข้าวของเดินไปนั่งอ่านหนังสือตรงที่นั่งประจำของเธอและเพื่อนๆ

อีกชั่วครู่ชยาก็มาถึง

ชยา เป็นชายหนุ่มซึ่งสนิทสนมกันมาตั้งแต่เข้าเรียนปีแรกแม้จะมีฐานะแตกต่างกันลิบลับ เขาเป็นคนต่างจังหวัดที่ต้องกลับบ้านไปหาครอบครัวปีละหลายครั้ง รูปร่างหน้าตาดี แต่งกายสะอาดสะอ้านและกิริยาท่าทีสุภาพเรียบร้อย

“สรเป็นอะไรไปวันนี้ หน้าตาไม่ค่อยดี” ชายหนุ่มทัก

ภัสสรไม่มีความลับกับชยาจึงเล่าว่า

“สรเพิ่งรู้ว่าที่จริงแล้วพี่พรรณเป็นอะไรกับพ่อ”

เขาทำสีหน้าแปลกใจ “อ้าว แล้วเป็นอะไรหรือ”

หญิงสาวยื่นริมฝีปาก “เมื่อวานพ่อพ่อกลับบ้านก็เรียกพี่พรรณไปที่ห้อง แล้วพี่หวานก็มาพูดเป็นนัยๆ พ่อพี่ส้มกลับมา สรถามพี่ส้มก็บอกว่ารู้มาตั้งนานแล้ว”

“พี่ส้มยังไม่เดือดร้อนแล้วสรจะเดือดร้อนทำไม” ชยาปลอบใจ

ภัสสรเห็นตาม นั้นสินะ ทำไมเธอจะต้องเดือดร้อนในเมื่อปัทมสีที่เป็นลูกรักยังไม่เห็นเป็นเรื่องผิดแปลกตรงไหนเลย

ชยายื่นถุงกระดาษเล็กๆ ให้

“นี่นะ เห็นน่ารักดีก็เลยซื้อมาฝาก”

มือบางๆ รับถุงมา ดึงแพรผ้าผูกผมสีใสมีลายรูปดาวเล็กๆ ออกมาดู “อะไรนี่”

“สรผมยาวแล้ว”

“อ้อ... เอ แล้วเขาใช้กันยังไง”

“ก็คาดลงไปแล้วผูกปมเก๋ๆ จะโชว์ปมหรือซ่อนไว้ที่ท้ายทอยก็ได้”

ภัสสรลองทำตาม ชายหนุ่มมองแล้วอดไม่ได้ที่จะยื่นมือมาช่วยจัดให้

เพื่อนๆ อีกหลายคนเดินมา ส่งเสียงล้อเลียนมาแต่ไกล

“ว้าว พระเอกนางเอกสะหวัดกันแต่เช้าเชียวนะ”

หญิงสาวหันไปโบกมือทักทาย สีหน้าแจ่มใสไม่ปรากฏความขัดเขิน “ชยาเค้าหาว่าเราผมยุ่งเลยต้องซื้อมาให้ใช้”

พิมพลอยและสายใจที่เดินมากับกลุ่มเพื่อนแยกมานั่งข้างๆ

พิมพลอยพูดว่า

“สรผมยาวแต่ไม่ยุ่งเท่าเมื่อก่อนตอนผมสั้นหรือ”

“ชยาช่างเอาใจใส่ดีจังเลยนะ” สายใจเข้าด้วยสีหน้าเงิ

ยิ้ม แต่ลึกๆ ลงไปคือความรู้สึกที่ถูกซ่อนเร้น เธอเจ็บปวดที่ต้อง
อยู่ใกล้เพื่อนชายคนนี้แล้วเห็นแต่ความรักความโยยดีที่ชายหนุ่มมีให้
ภัสสร ทั้งๆ ที่เขาสนิทสนมกับเธอมาก่อนอีกฝ่ายตั้งนาน

“ถ้าไม่เอาใจสรแล้วชยาจะเอาใจใคร” พิมพลอยเ้า

ใบหน้าของชายหนุ่มระบายสีเข้มขึ้นขณะที่ภัสสรได้แต่หัวเราะ
อย่างไม่มีความรู้สึกซ่อนเร้นใดๆ “อ้าว พูดกันเข้าไป ประเดี๋ย
เลยชยาไม่ออกด้วยกันทั้งคู่”

“อ้าว นี่หล่อนยังนึกจะมองหาใครอยู่อีกหรือยะ”

“นึกซิ โห... เนื้อคู่ตัวจริงของฉันอาจจะอยู่แถวๆ นี้ก็ได้นะ”

“พูดอย่างนี้ชยาก็เสียใจแย่ซิ”

“ชยาต้องดีใจสิ คงทำบุญอุทิศส่วนกุศลแล้วสาदन้ามนต์ส่ง
เลยละ”

เพื่อนหญิงทั้งสองหัวเราะขณะที่ประกายตาของชยาหม่นมัวลง
ความแตกต่างในฐานะเป็นปมให้วิตกกังวลระคนเจ็บปวดอยู่ทุกครั้ง
ที่นึกถึง เขากลับนึกว่าสักวันหนึ่งภัสสรจะผลไปหาคนที่เหมาะสม
กว่า คบกันมามากกว่าสามปี ไปไหนมาไหนด้วยกัน ออกค่าย
บำเพ็ญประโยชน์ด้วยกันทุกครั้งที่มีโอกาส เขาให้ความใกล้ชิด
สนิทสนมกับเธอมากกว่าพิมพลอยหรือสายใจเสียอีก แต่ภัสสรก็
ไม่เคยจะแสดงความรู้สึกด้านอื่น นอกจากความรักและห่วงใยในฉันท
เพื่อน

ในวันที่อยู่ด้วยกัน คนทั้งสี่จะใช้รถของภัสสรไปไหนต่อ
ไหนโดยชยาเป็นคนขับ ส่วนเจ้าของรถนั่งข้างหน้าบ้างข้างหลังบ้าง
โดยให้เหตุผลว่า “ขึ้นนั่งข้างหน้ากับชยาตลอด คนอื่นจะเข้าใจว่า
สรเป็นแฟนกับชยาแล้วเลยชยาไม่ออกกันพอดี”

เพื่อนๆ ล้อเธอว่า “ยัยสรอยากมีแฟนเต็มทีแล้ว”

“อ้าว ก็เรียนจนจะจบอยู่ปีนี่แล้วยังหาแฟนเป็นตัวเป็นตน
ไม่ได้สักที ใครรู้เข้าอายุเขาแก่เลย”

“คนไม่สวยก็อย่างนี้แหละ จะทำยังไงได้” เพื่อนๆ เธอเ้า

ภัสสรเดือดร้อนกับคำเ้าแหย่นั้นอย่างยิ่ง เมื่อมีโอกาสเธอ
เคยถามชยาว่า

“ในสายตาของผู้ชาย ชยาว่าสรสวยมั๊ย”

ประกายตาเขาแวววาวเมื่อมองเธอเต็มตา “สวยซิ สวยมาก
เลยละ”

“แล้วทำไมไม่มีใครมาสนใจสรจริงจังสักทีล่ะ”

สีหน้าอีกฝ่ายสลดวูบ คำถามนั้นเสียดแทงความรู้สึกของ
หนุ่มน้อยเป็นที่สุด “สรอยากให้มีคนมาสนใจจริงๆ หรือ”

“อยากซิ” เธอตอบโดยไม่ทันคิดอย่างอื่น “อยากรู้ว่าคนที่
มีแฟนเขารู้สึกยังงัยกัน”

อีกฝ่ายได้แต่ลอบถอนใจ

บายนั้น ภัสสรพาเพื่อนๆ ไปดิวิวิชาที่จะสอบกันที่บ้านอย่าง
ที่เคยทำกันมาเป็นระยะ บ้านใหญ่หรูหราของเธอทำให้ชยารู้สึกอึดอัด
แต่ชยาหนุ่มไม่มีทางอื่นนอกจากตามใจกลุ่มเพื่อน

สายใจรำพันล้อเลียนว่า “อยู่บ้านใหญ่ยังกับวัง ยัยสรบอก
ซิว่าเธอทำบุญด้วยอะไรถึงได้เกิดเป็นลูกเศรษฐี”

“ยัยสรทำกรรมด้วยอะไรหนอ...” เจ้าตัวแกล้งว่าพลงผืน
หัวเราะ

ชยามองอย่างเ้าใจ เพื่อนๆ ต่างก็รู้ถึงความไม่ลงรอยกัน
ในระหว่างเธอกับพ่อ แต่คนที่มีความรู้สึกร่วมลึกถึงความเจ็บปวด
ของเธอมีแต่ชยาเพียงคนเดียวเท่านั้น

หญิงสาวขับรถออกไปส่งเพื่อนๆ ที่ป้ายรถเมลิใกล้บ้าน ซึ่ง
สะดวกสำหรับทุกคน ชยานั้นต้องไปส่งสายใจถึงที่บ้านตามที่เจ้าตัว
ขอร้อง

“ชยาไปส่งแล้วทานข้าวเย็นที่บ้านเรานะ”

พิมพลอยยังเ้าว่า “ตัวเองอย่าวางยาเสน่ห์ชยานะสายใจ”

“ก็ไม่นั่นนะ” เธอทำสีหน้ามีนัย “ว่าแต่ว่ายัยสรอนุญาตไหม”

“อนุญาตจะ ตามสบายเถอะ” หญิงสาวหัวเราะ

เธอกลับเข้าบ้านด้วยความรู้สึกเงียบเหงา หวานและสวย
สองสาวรับใช้ที่กำลังช่วยกันทำความสะอาดเก็บแก้วน้ำจานขนมและ

ตะกร้าผลไม้ที่วางเกือบนอยู่ในบริเวณห้องนั่งเล่น หันมาต่อว่า
 “รกเลอะเทอะไปหมด คุณสรกับเพื่อนๆ นี่ยังกับเด็ก ๆ เลย”
 “ก็พวกเค้ายังเด็กอยู่จริงๆ นี่” เธอเถียง

หญิงสาวฉวยจานร่อนออกมาที่สนาม ส่งเสียงเรียกเจ้าสุนัขตัวโปรดที่วิ่งโหมกหางออกมาจากหลังบ้านทันที อีกครู่หนึ่งร่างเปรี้ยวของมนุษย์และเจ้าสุนัขวัยหนุ่มก็วิ่งไล่กันอยู่ในสนาม เสียงเห่าของมันและเสียงตะโกนโหวกเหวกสลับเสียงหัวเราะใสๆ ของเธอดังอยู่ในบริเวณ

ภัสสรไม่รู้ว่ใครคนหนึ่งกำลังมองมาจากถนนตรงมุมรั้ว
 ชายร่างสูงใหญ่ใบหน้าคมเข้มดุดันมีรอยแผลเป็นบางๆ
 และนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอตกเป็นเป้าสายตาโดยไม่รู้ตัว.....

สหัส หันหลังจากบ้านหลังใหญ่เดินออกมาสู่ถนน ค่ำลงทุกทีแต่เขายังคงเดินต่อไปอย่างไม่มีจุดหมาย ความแค้นพาชายหนุ่มไปที่บ้านหลังนั้น แต่เมื่อจากมา เขาไม่รู้ตัวว่าเพลิงที่กระพือโหมเผาใจได้กลับอ่อนกำลังลง

เขาหวังจะเห็นปัทมสี ผู้หญิงที่ทำให้เขาร้อนรุ่มกระสับกระส่ายทั้งกลางวันและกลางคืนเพราะความรักที่คลุกเคล้าด้วยความแค้นอย่างที่สุด

...ฉันเป็นลูกพ่อ จะถูกจะผิดยังไงฉันก็ต้องเลือกพ่อ...

ภาพของหญิงสาวที่ยืนนิ่งดูตาย มองเขาถูกรุมทำร้ายก่อนจะผลจากไปโดยไม่ทันทาน ยังฝังอยู่ในความทรงจำ ตลอดเวลาปีเศษในที่คุมขัง เธอไม่เคยติดต่อหรือหิบบิ้นให้ความช่วยเหลือ ที่เขาได้ยินก็คือเธอควงคูกับชายหนุ่มลูกชายมหาเศรษฐีซึ่งเป็นที่รู้จักทั้งในด้านของความมั่งคั่งและอำนาจทางการเมืองที่กำลังเนื้อหอมที่สุดในสังคมคนรวยติดอันดับของเมืองไทยในขณะนั้น

เวลาผ่านไป ความแค้นของเขาไม่เคยจะจืดจางลง กลับพัดกระพือฮือโหมขึ้นทุกครั้งทีนึกถึง.....

รองเท้าเก่าๆ พาเขาก้าวเดินไปตามถนนที่เต็มไปด้วยรถร้านรวง และผู้คน บ้านและรถของเขา อยู่ในระยะของการผ่อนส่งเมื่อมีปัญหาเมื่อกว่าปีก่อนถูกยึดไปในที่สุด ชายหนุ่มกลับมาจากบ้านไร่โดยมีแต่เพียงเสื้อผ้าเก่าๆ ไม่กี่ชุด และเงินติดตัวน้อยนิดหลายครั้งที่เขานึกถึงวิชาที่ร่ำเรียนมาจากมหาวิทยาลัยจำเป็นที่ผู้สอนคือผู้ต้องขังที่เชี่ยวชาญวิชาamarต่าง ๆ สาขา

กว่าหนึ่งปีในที่คุมขัง แล้วสหัสก็ล้วงกระเป๋าได้อย่างนุ่มนวลหัดทำระเบิดจากอุปกรณ์จำลอง แต่สะเดาะ มือทอง คือครุคนโปรดที่ไม่ว่าจะเป็นกุญแจหรือตัวล็อกของอะไรก็ไม่อาจรอดพ้นมือไปได้

หากครั้นความยากลำบากบีบบังคับและเขาคิดจะแก้ด้วยวิชาดังกล่าว น้ำเสียงทุ้มเบาแผ่ความเมตตาของหลวงลุงคล้าย ก็หยุดเขาไว้

‘เจ้าจะทำอะไรก็ตาม หลวงลุงขอให้คิดตรองดูให้ดีก่อนอย่ามองอะไรตื้น ๆ ง่าย ๆ มองกว้าง ๆ เข้าไว้ ใจคนเรามันชอบกระโจนไปทางนั้นทางนี้ ต้องควบคุมมันไว้ให้ดี ๆ คนมักง่ายทำชั่วง่าย ไม่ใช่แต่จะก่อปัญหาให้คนอื่นและตัวเองเท่านั้น ยังทำให้คนที่เรารักและรักเราเดือดร้อนไปด้วย ’

ชายหนุ่มหยุดยืนที่ป้ายรถเมล์แล้วก้าวขึ้นรถว่างที่แล่นมาจอดหลังจากนั้นจึงค่อยนึกถึงจุดหมายที่จะไป ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาทำเสมอในระยะหลังๆ นี้ ขึ้นรถโดยไม่มีจุดหมายปลายทาง ปล่อยให้เวลาผ่านไปวันๆ หนึ่งจึงค่อยลงแล้วค่อยหาทางกลับที่พักซึ่งเป็นหอพักเล็กๆ ที่มีราคาถูกลง

อีกครู่ใหญ่เขาก็ถึงจากรถและเดินต่อ ที่นี้เป็นที่อยู่ของสินทบซึ่งเพื่อนบ้านที่บ้านเดิมรับฝากเอาไว้ สหัสตามมาแต่ไม่พบ สินทบยังไม่กลับจากทำงานเมื่อเขาแวะมาหาในครั้งก่อน

ในครั้งนี่เพื่อนชายกลับถึงที่พักแล้วและกำลังจะออกไปข้างนอกพอดี สินทบมองเขาอย่างแปลกใจเป็นที่สุดก่อนจะปรี่เข้ามาตบหลังไหล่ทักทาย

“สหัส เฮ้ย มาได้ยังไงวะนี่”

“นายฝากที่อยู่ไว้กับคนข้างบ้านหลังเก่าของเรา” เขาตอบขริ่มๆ ยังขัดเคืองใจไม่หาย

“เฮ้ย นั่นมันตั้งปีกว่ามาแล้วนะ ทำไมนายเพิ่งจะโผล่มา”

“เรากลับไปช่วยแม่ทำไร่”

“เอาเถอะๆ ไปหาเหล่ากินกัน เฮ้ย ดีใจจริงๆ ที่ได้พบเพื่อนอีก”

ชายหนุ่มเดินตามแรงลากจูงของอีกฝ่ายทั้งๆ ที่นึกขัดแย้งในใจว่าหากสินทบจะตามหาเขาก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลย สินทบเป็นคนบ้านเดียวกันและรู้จักที่อยู่ในต่างจังหวัดของเขาเป็นอย่างดี

สินทบเลือกที่นั่งในร้านประจำ สั่งอาหารและเหล้าราคาถูกซึ่งเป็นเครื่องดื่มประจำผสมให้เพื่อนอย่างเอาใจ

“สุกั๊กเป็นยังไงบ้าง”

“สุกั๊กไม่เหมือนเดิมแล้ว เหม่อๆ ลอยๆ พูดกันไม่ค่อยรู้เรื่อง”

“ไม่น่าเลยนะ”

สีหน้าของชายหนุ่มเครียดขึ้นทันที “ไม่น่าอะไร นายควรจะช่วยแต่กลับทำให้สุกั๊กเสียใจจนหาทางออกแบบนั้น”

“ใจเย็นๆ ซิเพื่อน... เราเองก็เสียใจนะ” สีหน้าของสินทบทำให้อีกฝ่ายต้องนิ่ง “เรากลับไปหลายครั้งก็ไม่พบใคร เพื่อนบ้านก็ไม่รู้อะไรเลย คนที่ทำงานเก่าก็ไม่ยอมพูดอะไรทั้งนั้น แล้วจะให้เรายังไง”

สหัสพูดขำๆ ว่า “เราอยู่ในคุก”

“ฮ้า เรื่องอะไรกันล่ะ”

“เขาให้คนรุมซ้อมเราแล้วทำหลักฐานว่าเราบุกรุกเข้าไปจะทำร้ายเขา เราติดคุกอยู่หนึ่งปีเต็มๆ ถึงได้รับอภัยให้พ้นโทษก่อนเวลาเราพาสุกั๊กกลับบ้านไปช่วยแม่ทำไร่”

“แล้วนี่นายกลับมาหนำไหนแล้ว ทำงานอะไรอยู่ที่ไหน”

“มาได้เดือนเต็มๆ แล้ว ยังไม่รู้ว่าจะทำงานอะไรดี”

ตอนนี้เราชำนาญแต่เรื่องร้ายๆ ที่เรียนมาจากในคุก”

“ฮ้า จริงรึ อย่างนี้ก็ร่ายง่ายซิเพื่อน” น้ำเสียงสินทบออกจะตื่นเต้นยินดี

ชายหนุ่มจรดแก้วเหล้ากับริมฝีปาก ประกายตากราวกระด้าง

“แล้วนายล่ะ ทำอะไร ออกจากที่เดิมแล้วใช่ไหม”

“เราไปขับรถให้เขา.....” อีกฝ่ายพูดไม่เต็มเสียง

สหัสไม่ได้ตั้งใจจะซักถาม สินทบเล่าออกมาเองว่า

“โลกมันแคบจริงๆ เราเห็นประกาศรับสมัครก็เลยไป

เจ้านายคนใหม่ของเราคือนายเซวง เพื่อนของเจ้าชิปไตยนายเก่าของนายนั้นแหละ”

สหัสหันขวับมาทันที

สินทบพูดว่า “ทั้งสองคนไม่รู้จักเราหรอก ไม่รู้ด้วยว่าเรารู้จักเขา ที่แรกเราก็ไม่รู้ว่าเป็นใครเหมือนกัน มารู้ทีหลังเมื่อทำงานไปได้แล้วพักหนึ่ง”

“แล้วนายก็ยังทำรี”

“ทำชิ งานสมัยนี้หาง่ายๆ เมื่อไหร่ แล้วเราก็ไม่ได้รับใช้เจ้าชิปไตยสักหน่อย ถึงจะเจอกันบ้างก็ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกัน”

“มันเลวด้วยกันทั้งคู่แหละ..!”

“นายจะให้ทุกคนชาวสะอาดไปหมดได้ยังไง แม้แต่ในวัดก็ยังมีคนดีพร้อมไม่ได้แล้วจะมาหาอะไรกับคนในสังคมทุกวันนี้ที่ต้องแย่งกันกินแย่งกันกอบโกยอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน”

“แต่เวลาพบหน้ากันนายก็ต้องไหว้มันใช่ไหม”

“เราแคยกมือแต่ใจเราไม่ได้ไหว เราด่ามันอยู่ตลอด”

“นายทำได้แต่เราไม่มีวันจะทำหรอก” น้ำเสียงและสีหน้าเขาบอกความเคียดแค้นอาฆาต “เราจะไม่มีวันลืมในสิ่งที่มันทำชาตินี้ถ้าไม่ได้เห็นนายชิปไตยพินาศเราคงตายตาไม่หลับ”

สินทบไม่ได้คัดค้าน ดบไหลลงหน้าที่แข็งแรงของเพื่อนก่อนจะเทเหล้าเต็มใส่แก้วให้อย่างเอาใจ

สหัสไม่ได้เล่าเรื่องที่เขามายืนคอยมองป้อมสีที่บ้านแล้วเห็นภัสสรวิ่งเล่นอยู่ในสนาม ในวันนี้เจ้าสุนัขหนุ่มคาบแถบแพรสีฟ้าที่มีลายดาวเล็กๆ มาทิ้งไว้แล้ววิ่งกลับไป ชายหนุ่มหยิบขึ้นมาดู

อีกครู่หนึ่งภัสสรก็วิ่งออกมามองหา เขอมองเขายิ้มๆ แล้วก็หันกลับไปอย่างไม่สนใจ

เขาจดจำดวงตาสีฟ้าที่แฝงความเป็นมิตร ใบหน้าสีอ่อนนุ่มเหงื่อของเธอไว้ทันที.....